

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **ZIMBO CZECHIA s.r.o.,** se sídlem Na Zátorách 8/613, Praha 7, IČ 61250988, zastoupené JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem, se sídlem Šaldova 34/466, Praha 8, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce**, inspektorát v Ústí nad Labem, se sídlem Masarykova 19/275, Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 6. 2012, č. j. BH572-25/2012, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 4. 2015, č. j. 15 A 110/2012 - 160,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **4.114 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Jiřího Vaníčka, advokáta.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15 A 110/2012 - 160 ze dne 29. 4. 2015, kterým bylo pro nezákonnost zrušeno rozhodnutí žalované č. j. BH572-25/2012 ze dne 13. 6. 2012 a věc jí byla vrácena k dalšímu řízení. Žalovaná napadeným rozhodnutím nevyhověla námitkám žalobkyně proti dvěma opatřením inspektora Inspektorátu Státní zemědělské a potravinářské inspekce v Ústí nad Labem ze dne 30. 5. 2012, uloženým

žalobkyni ve vztahu k její provozovně, kterou provozuje jako prodejnu „NOVÁK MASO – UZENINY“, na adrese: Rumburk, ul. Pražská č. p. 566, a to jednak proti opatření pod č. P085-50995/12/D01, ohledně povinnosti oznámit zahájení výkonu činnosti na provozovně v souladu s požadavkem právních předpisů s termínem splnění do 1. 6. 2012, a dále proti opatření pod č. P085-50995/12/D02, ohledně povinnosti vyčistit prostor chladící vitríny s masnými, mléčnými a lahůdkářskými výrobky mezi bočními skly a konstrukcí s termínem splnění do 31. 5. 2012.

Krajský soud k podané žalobě v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že žalovaná nebyla k provedení předmětné kontroly, z níž vzešlo žalobou napadené rozhodnutí, věcně příslušná, a proto shledal toto rozhodnutí nezákonným. Vyšel přitom z obsáhle v napadeném rozsudku citované judikatury Nejvyššího správního soudu a za klíčové považoval to, zda se předmětná kontrola uskutečnila na samostatném prodejním úseku mimo kompetence orgánů dozoru veterinární správy, vedle samostatného prodejního úseku potravin živočišného původu, kde zároveň docházelo i k úpravě masa, a tedy úseku spadajícího pod dozorové kompetence veterinární správy. Z údajů zaznamenaných žalovanou do protokolu o výsledku kontroly ze dne 30. 5. 2012, č. P085-50995/12, stejně jako z fotodokumentace pořízené inspektory při kontrole, krajský soud vyvodil, že kontrolovaná prodejna v Rumburku se v době inkriminované kontroly skládala toliko z jednoho prodejního prostoru tvořeného jedním kusem chladícího prodejního pultu, v němž se nacházely masné, mléčné a lahůdkářské výrobky, a ze zázemí prodejny s tím, že v prodejně docházelo i k úpravě masa. Tím byla podle krajského soudu při prodeji potravin ve smyslu § 16 odst. 1 zákona o potravinách vyloučena věcná příslušnost žalované i ke kontrole lahůdkářských výrobků, takže žalovaná nebyla oprávněna ukládat žalobkyni opatření pod č. P085-50995/12/D02, spočívajícímu v povinnosti vyčistit prostor chladící vitríny s masnými, mléčnými a lahůdkářskými výrobky mezi bočními skly a konstrukcí s termínem splnění do 31. 5. 2012. Tytéž závěry o nedostatku věcné příslušnosti žalované krajský soud v napadeném rozsudku učinil i ve vztahu k opatření uloženému žalobkyni pod č. P085-50995/12/D01, spočívajícímu v povinnosti oznámit zahájení výkonu činnosti na provozovně v souladu s požadavkem právních předpisů s termínem splnění do 1. 6. 2012, a to s ohledem na dikci § 3 odst. 1 písm. f) zákona o potravinách, neboť orgánem dozoru v případě předmětné prodejny žalobkyně krajský soud shledal Státní veterinární správu, u níž je tato provozovna registrována.

Stěžovatelka v podané kasační stížnosti nesouhlasí jednak se způsobem posouzení její věcné příslušnosti k předmětné kontrole, a dále ani s právními závěry krajského soudu učiněnými v napadeném rozsudku.

V prvé řadě namítá, že k posouzení její věcné příslušnosti ke kontrole v provozovně žalobkyně krajský soud neprovedl žádnou vlastní úvahu, a odůvodnění svého rozhodnutí postavil pouze na závěrech rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 30/2013 – 53 ze dne 29. 4. 2014, jehož se dovolával žalobce. Stěžovatelka má za to, že takto krajským soudem citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na tuto souzenou právní věc zcela nedopadá. Krajský soud podle stěžovatelky ve svém rozhodnutí pochybil, když se při řešení věcné příslušnosti ke kontrole v provozovně žalobce se zabýval pouze otázkou, zda byl na předmětné provozovně žalobkyně samostatný prodejní úsek ve smyslu § 16 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona č. 110/1997 Sb. citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu,

ve kterém by docházelo k úpravě masa, mléka, ryb, drůbeže, vajec nebo k prodeji zvěřiny, avšak zcela pominul jinou zásadní skutečnost a to, že na předmětné provozovně byly prodávány též potraviny jiné, než potraviny živočišného původu, tedy potraviny k jejichž kontrole (ať už jsou umístěny v jakémkoli „úseku“) nejsou příslušné orgány Státní veterinární správy. K tomu stěžovatelka dodala, že pojem či definici „potravin živočišného původu“ je třeba vykládat i v duchu související komunitární právní úpravy, zejména s Nařízením Evropského Parlamentu a Rady (ES) č. 853/2004 ze dne 29. dubna 2004, kterým se stanoví zvláštní hygienická pravidla pro potraviny živočišného původu, a jež je stěžejním předpisem komunitárního práva co do požadavků na hygienu potravin živočišného původu. Toto nařízení ve svém čl. 1 odst. 2 stanoví „Pokud není výslovně uvedeno jinak, nevztahuje se toto nařízení na potraviny obsahující jak produkty rostlinného původu, tak zpracované produkty živočišného původu. Zpracované produkty živočišného původu používané pro přípravu takových potravin však musí být získávány v souladu s požadavky tohoto nařízení a stejně tak s nimi musí být zacházeno“. Již z tohoto ustanovení je podle stěžovatelky zjevné, že stěžejní přímo použitelné nařízení EU pro potraviny živočišného původu nepovažuje směsné potraviny obsahující produkty jak rostlinného původu, tak zpracované produkty živočišného původu, za potraviny živočišného původu. Dále stěžovatelka uvedla, že považuje za nutné zdůraznit, že krajský soud se v napadeném rozsudku nijak nevypořádal s argumentací ohledně toho, že co do uvádění lahůdek do oběhu jí věcná příslušnost svědčila. Krajský soud tak podle stěžovatelky zatížil napadený rozsudek nepřezkoumatelností, a v důsledku toho pak nesprávně posoudil klíčovou otázku a rozhodl v rozporu se zákonem. Stěžovatelka vznesla námitku i proti výroku o nákladech řízení, když nesouhlasila s tím, že má uloženu povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů i za předchozí řízení o žalobě a kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 10. 2012, č. j. 15 A 110/2012 - 20, v němž bylo chybou krajského soudu nejprve rozhodnuto o opožděnosti žaloby, kterou však Nejvyšší správní soud k podané kasační stížnosti neshledal a předmětné usnesení krajského soudu zrušil.

Podle názoru stěžovatelky jsou tak naplněny kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Žalobkyně podala ke kasační stížnosti poměrně obsáhlé vyjádření, v němž s obsahem kasační stížnosti nesouhlasí, a posloupně se vyjadřuje k jednotlivým kasačním námitkám. Převážně s odkazy na obsah odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu je v prvé řadě toho názoru, že krajský soud sice obsáhle citoval z judikatury, avšak současně také argumentoval obsahem dokumentů založených ve spisu a řádně zdůvodnil, z čeho vyplývá, že v posuzované věci nebyla k provedené kontrole založena věcná příslušnost stěžovatelky. Má za to, že krajský soud k posuzovaným otázkám uvedl dostatečné množství svých úvah. Žalobkyně se dále plně ztotožnila s posouzením věcné příslušnosti orgánů stěžovatelky ke kontrole prodeje potravin živočišného původu v předmětné prodejně, jak je s odkazem na judikaturu kasačního soudu provedl krajský soud. Poukázala přitom i na další judikaturu, která svědčí jejímu názoru. Ve spojení s tím také, s otázkou proč, poznamenala, že v jiné obdobné věci (stran kontroly v téže provozovně žalobkyně), vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 15 A 111/2012, stěžovatelka nezákonnost provedené kontroly i opatření z ní vzešlého uznala, zatímco

v nyní posuzované věci nikoliv. Žalobkyně je přesvědčena, že ani jedno z opatření nemělo být žalobkyni vůbec uloženo, když tato opatření byla uložena v rámci probíhající nezákonné kontroly, neb z nezákonně provedené kontroly nemůže vzejít zákonné uložení opatření kontrolované osobě. Ke kasační námitce stran výroku o povinnosti zaplatit žalobkyni předepsanou náhradu nákladů řízení žalobkyně uvedla, že je ustálenou praxí, a stanoví tak i zákon, že strana, která ve věci neměla úspěch, hradí protistraně zákonem (a vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátním tarifem) stanovené náklady soudního řízení, a to i v případě, kdy v důsledku procesního pochybení soudu (např. odmítnutí žaloby pro údajnou opožděnost či vydání nepřezkoumatelného rozsudku) musí zasáhnout nadřízený soud a vrátit věc soudu I. stupně k dalšímu řízení. S ohledem na uvedené žalobkyně navrhla, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž shledal, že je podána osobou oprávněnou, jednající osobou s předepsaným právnickým vzděláním, a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatelky v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek není v rozporu se zákonem, a že kasační stížnost tak **není důvodná.**

Vzhledem k tomu, že stěžovatelka namítá vedle nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení také nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, se Nejvyšší správní soud v prvé řadě zabýval otázkou jeho přezkoumatelnosti, neboť pouze přezkoumatelný rozsudek je způsobilý k posouzení z hlediska jeho zákonnosti.

Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu k otázce přezkoumatelnosti mj. vyplývá, že soudy nejsou povinny rozsáhle reagovat na každé jednotlivé tvrzení účastníků nezávisle na jeho relevanci v dané věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2015, č. j. 1 As 175/2014 – 47).

Stěžovatelka spojuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku s tvrzením, že krajský soud se v něm nijak nevypořádal s argumentací ohledně toho, že v případě opatření ve vztahu k povinnosti žalobkyně oznámit zahájení výkonu činnosti, spočívající v uvádění lahůdek do oběhu na provozovně, v souladu s požadavkem právních předpisů, jí (tj. stěžovatelce) věcná příslušnost svědčila.

Nejvyšší správní soud však z obsahu napadeného rozsudku zjistil, že tomu (...se v něm nijak nevypořádal s argumentací ....) tak nebylo. Předmětnou žalobní námitkou a argumentací k ní se krajský soud zabýval a zaujal k nim své stanovisko na str. 9 předmětného rozsudku. Učinil tak v návaznosti na vypořádání se s námitkou stran tvrzené věcné příslušnosti žalované k provedení předmětné kontroly v dotčené provozovně žalované, které vyústilo ve vyargumentovaný závěr, že žalovaná k provedení kontroly dodržování povinností při prodeji potravin v předmětném případě nebyla. Krajský soud k nyní rozporované otázce uvedl, že tytéž závěry o nedostatku věcné příslušnosti žalované

je nutno učinit i ve vztahu opatření uloženému žalobkyni pod č. P085-50995/12/D01 spočívajícímu v povinnosti oznámit zahájení výkonu činnosti na provozovně v souladu s požadavkem právních předpisů s termínem splnění do 1. 6. 2012, a to s ohledem na dikci § 3 odst. 1 zákona o potravinách. To odůvodnil tak, že orgánem dozoru v případě předmětné prodejny žalobkyně (jemuž se zahájení předmětu činnosti podle uvedené právní úpravy oznamuje) je Státní veterinární správa, a u níž je tato provozovna také registrována. K tomu krajský soud doplnil, že věcná příslušnost žalované byla vyloučena, když žalobkyně provozovala prodejnu, kde při prodeji zboží docházelo k úpravě masa, bez ohledu na to, zda zde byly prodávány i ryze zemědělské výrobky nebo suroviny určené k jejich výrobě. K situaci, kdy by kontrolu dodržování povinností prodejce prováděla jak žalovaná, tak i orgány veterinární správy, krajský soud uvedl, že tuto považuje za nepřijatelnou s ohledem na zákonnou konstrukci speciální působnosti orgánů veterinární správy.

Nejvyšší správní soud k tomuto ještě poznamenává, že si jistě lze představit, že vypořádání předmětné námitky v rozsudku krajského soudu mohlo být obsažnější, ale vzhledem k tomu, že krajský soud při tomto vypořádání navázal na vypořádání námitky předchozí, které bylo podstatně rozsáhlejší a jehož závěr je i podle názoru Nejvyššího správního soudu pro vypořádání námitky k nyní rozporované otázce určující, považuje Nejvyšší správní soud předmětné vypořádání dotčené námitky za dostačující. Je z něho zřejmé, na čem je vystavěno a jednoznačně z něj také vyplývá, k jakému závěru a s oporou o jakou právní úpravu k uvedenému závěru v dané otázce krajský soud dospěl. To tím spíše, že ve vztahu k posouzení a vypořádání první žalobní námitky (stran tvrzené věcné příslušnosti žalované k provedení kontroly dodržování povinností při prodeji potravin) krajským soudem, na niž vypořádání žalobní námitky k nyní rozporované otázce v odůvodnění napadeného rozsudku navazovalo a z jehož závěru vycházelo, stěžovatelka výslovně o nepřezkoumatelnosti nehovoří, a zřejmě její posouzení a vypořádání za přezkoumatelné má.

Nejvyšší správní soud tak, vzhledem k uvedenému, stěžovatelkou namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu neshledal a přistoupil k jeho přezkoumání ve smyslu dalších kasačních námitek.

Stěžovatelka v kasační stížnosti v prvé řadě namítá, že k posouzení její věcné příslušnosti ke kontrole v provozovně žalobkyně krajský soud neprovedl žádnou vlastní úvahu, a odůvodnění svého rozhodnutí postavil pouze na závěrech rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2014, č. j. 6 Ads 30/2013 – 53, jehož se dovolával žalobce. Stěžovatelka má za to, že takto krajským soudem citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na tuto souzenou právní věc zcela nedopadá.

Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit ani s touto kasační námitkou. Z obsahu odůvodnění napadeného rozsudku zcela jednoznačně plyne, že krajský soud sice obsáhle citoval ze zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu (str. 7), nicméně vedle toho na stranách 6, 8 a 9, kde krajský soud rovněž citoval z dalšího rozsudku kasačního soudu (ze dne 23. 4. 2014, č. j. 6 Ads 87/2013 - 131), dále výslovně vyložil a zdůvodnil, proč dospěl k rozporovanému závěru, že pro provedení kontroly dodržování povinnosti při prodeji potravin ve smyslu § 16 odst. 1 zákona o potravinách v předmětné prodejně věcná

příslušnost Státní zemědělské a potravinářské inspekce založena nebyla, neboť orgánem dozoru v případě předmětné prodejny žalobkyně je Státní veterinární správa.

Stručně rekapitulováno, krajský soud v napadeném rozsudku stran předmětné námitky v prvé řadě poukázal na to, že v daném případě bylo mezi žalobkyní a žalovanou nesporné, že kontrolovaná prodejna v Rumburku se v době inkriminované kontroly skládala z prodejního prostoru tvořeného jedním kusem chladícího prodejního pultu, v němž se nacházely masné, mléčné a lahůdkářské výrobky, a ze zázemí prodejny s tím, že v prodejně docházelo i k úpravě masa. Tyto skutečnosti pro krajský soud vyplynuly z údajů zapsaných žalovanou do protokolu o výsledku kontroly ze dne 30. 5. 2012, č. P085-50995/12. Dále krajský soud uvedl, že mezi žalobkyní a žalovanou bylo taktéž nesporné, že kontrolovaná prodejna v Rumburku byla v době inkriminované kontroly registrována ve smyslu § 22 odst. 1 písm. a) zákona č. 166/1997 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů, u Krajské veterinární správy pro Ústecký kraj, Inspektorát Děčín, přičemž do základního seznamu výrobků byly zahrnuty mj. sýry, lahůdky a saláty, rybí výrobky. Návazně krajský soud konstatoval, že pro posouzení věcné příslušnosti žalované k provedení předmětné kontroly má význam, že Nejvyšší správní soud ve svém dosud nepřekonaném rozsudku ze dne 29. 4. 2014, č. j. 6 Ads 30/2013 – 53, jehož se dovolávala žalobkyně, se s posouzením dané otázky ve skutkově i právně obdobné věci podrobně vypořádal a vyložil, jak aplikovat § 16 odst. 1 zákona o potravinách. Právě toto krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku doložil obsáhlejší citací z prvního z výše uvedených rozsudků kasačního soudu (str. 7 a část str. 8). S citovanými právními závěry se krajský soud ztotožnil i pro nyní posuzovanou věc. Uvedl, že v nyní posuzované věci žalovaná svoji argumentaci v řízení před soudem vystavěla na tom, že předmětná kontrola se týkala mj. i lahůdkářských výrobků, kdy žalovaná má věcnou příslušnost ke kontrole dodržování hygienických podmínek při uvádění těchto lahůdkářských výrobků do oběhu. Návazně krajský soud konstatoval, že pro posouzení věcné příslušnosti žalované k provedení předmětné kontroly bylo proto klíčové, zda kontrola se uskutečnila na samostatném prodejním úseku ve smyslu výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2014, č. j. 6 Ads 30/2013 – 53, a tedy mimo kompetence orgánů dozoru veterinární správy, vedle samostatného prodejního úseku potravin živočišného původu, kde zároveň docházelo i k úpravě masa, a tedy úseku spadajícího pod dozorové kompetence veterinární správy. Návazně krajský soud rovněž konstatoval, že pro daný případ má význam také to, že žalovaná nikterak ve správním řízení ani posléze v řízení před soudem nerozporovala, natož aby dokládala, že zaměstnanci žalobkyně mohou v rámci prodeje krájet maso a následně i prodávat ostatní zboží včetně lahůdkářských výrobků, když mohou používat všechny pokladny provozovny, dále že zaměstnanci žalobkyně pro vážení masa a ostatního zboží včetně lahůdkářských výrobků používají stejné váhy a stejné pracovní náčiní a nástroje. Tomu ostatně plně odpovídala skutečnost, že předmětná prodejna byla v době inkriminované kontroly vybavena jedním chladicím pultem s centrálním chlazením. Na podporu této své úvahy či právního závěru krajský soud dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2014, č. j. 6 Ads 87/2013 – 131, a rovněž i z něho citoval. Návazně krajský soud shrnul, že ze závěrů Nejvyššího správního soudu tedy vyplývá, že prodejní úsek ve smyslu zákona o potravinách musí být trvale samostatná část prodejny, jež je zřetelně oddělena fyzicky, technologicky a zpravidla i personálně. Svou povahou se tak prodejní úsek bude blížit samostatné prodejně. To ostatně plyne i z dikce zákona o potravinách, který prodejní úsek

i prodejnu staví naroveň. Dodal, že opačný výklad by v praxi znamenal, že prodejní úseky a tím i věcná působnost orgánů státního dozoru nad potravinami by mohly vznikat a měnit se během velmi krátké doby (např. umístěním mobilní fyzické přepážky mezi jednotlivé druhy potravin uložených v jednom chladicím pultu či jejím vynětím), což by podstatně ztěžovalo, případně úplně znemožňovalo plnění kontrolních a dohledových úkolů státní správy. Na závěr vypořádání této žalobní námitky krajský soud ještě uvedl, že ze shodujícího se popisu obsaženého v protokole o výsledku kontroly ze dne 30. 5. 2012, č. P085-50995/12, a v podáních žalobkyně, stejně jako z fotodokumentace pořízené inspektory při kontrole, je zřejmé, že v kontrolované provozovně byly lahůdkářské výrobky odděleny od ostatních druhů potravin průhlednými skleněnými přepážkami v rámci jednoho prodejního pultu, což vzhledem k výše uvedenému nenaplňuje potřebnou míru samostatnosti zákonného pojmu „prodejní úsek“. Tím byla vyloučena věcná příslušnost žalované i ke kontrole lahůdkářských výrobků, takže žalovaná nebyla oprávněna ukládat žalobkyni opatření pod č. P085-50995/12/D02 spočívající v povinnosti vyčistit prostor chladící vitríny s masnými, mléčnými a lahůdkářskými výrobky mezi bočními skly a konstrukcí s termínem splnění do 31. 5. 2012. Pro založení věcné příslušnosti Státní zemědělské a potravinářské inspekce k provedení kontroly dodržování povinností při prodeji potravin ve smyslu § 16 odst. 1 zákona o potravinách není určující, zda kontrolované zboží je zemědělským výrobkem nebo surovinou určenou k jeho výrobě či zbožím živočišného původu, nýbrž to, zda je zboží prodáváno na samostatném prodejním úseku, kde při prodeji tohoto zboží nedochází k úpravě masa, mléka, ryb, drůbeže, vajec nebo k prodeji zvěřiny.

Za tohoto stavu věci je tak Nejvyšší správní soud přesvědčen, že krajský soud tak uvedl dostatečné množství úvah k tomu, proč měl za to, že v předmětné prodejně žalobkyně není zavedeno uspořádání do prodejních úseků, a tedy i pro závěr, proč je vyloučena věcná příslušnost orgánů Státní zemědělské inspekce ke kontrole dodržování povinností při prodeji potravin. To, že krajský soud za východiska svých úvah v nyní posuzované věci vzal dosud nepřekonané právní závěry z dřívějších rozsudků Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech, nynější právní závěry krajského soudu nikterak neoslabuje.

Tyto právní závěry ostatně potvrzuje i navazující judikatura Nejvyššího správního soudu, srov. rozsudek ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 As 238/2014 - 37.

Stěžovatelka dále krajskému soudu vytýká, že v napadeném rozsudku pochybil, když se při řešení věcné příslušnosti ke kontrole v provozovně žalobkyně zabýval pouze otázkou, zda byl na předmětné provozovně žalobce samostatný prodejní úsek ve smyslu § 16 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona potravinách, ve kterém by docházelo k úpravě masa, mléka, ryb, drůbeže, vajec nebo k prodeji zvěřiny, avšak zcela pominul jinou zásadní skutečnost a to, že na předmětné provozovně byly prodávány též potraviny jiné, než potraviny živočišného původu, tedy potraviny k jejichž kontrole (ať už jsou umístěny v jakémkoli „úseku“) nejsou příslušné orgány Státní veterinární správy. K tomu stěžovatelka dodala, že pojem či definici „potravin živočišného původu“ je třeba vykládat i v duchu související komunitární právní úpravy, zejména ve spojení s Nařízením Evropského Parlamentu a Rady (ES) č. 853/2004 ze dne 29. dubna 2004, kterým se stanoví zvláštní hygienická pravidla pro potraviny živočišného původu, s tím, že toto nařízení ve svém čl. 1

odst. 2 stanoví „Pokud není výslovně uvedeno jinak, nevztahuje se toto nařízení na potraviny obsahující jak produkty rostlinného původu, tak zpracované produkty živočišného původu. Zpracované produkty živočišného původu používané pro přípravu takových potravin však musí být získávány v souladu s požadavky tohoto nařízení a stejně tak s nimi musí být zacházeno“.

K těmto souvisejícím námitkám Nejvyšší správní soud poznamenává, že prvá z nich není podle jeho názoru opodstatněná, a druhá se jeví poněkud mimoběžná.

Pokud jde o první z těchto dvou námitek, Nejvyšší správní soud s ní, právě s ohledem na předchozí rekapitulaci odůvodnění a úvah krajského soudu stran otázky nepříslušnosti stěžovatelky k provedení předmětné kontroly, nemůže souhlasit, neboť z celého obsahu výše provedené rekapitulace je zřejmé, že krajský soud svoji pozornost vztahovanou k pojmu „prodejní úsek“ posuzoval právě v daných souvislostech skutečnosti, že v jednom a téže (tedy jediném) prodejním úseku byly společně prodávány dominující potraviny živočišné s dalšími (méně zastoupenými) potravinami neživočišnými, resp. směsnými (obsahující jak produkty rostlinného původu, tak zpracované produkty živočišného původu). Pro stručnost výslovně připomeňme toliko závěr výše provedené rekapitulace odůvodnění napadeného rozsudku: *Pro založení věcné příslušnosti Státní zemědělské a potravinářské inspekce k provedení kontroly dodržování povinností při prodeji potravin ve smyslu § 16 odst. 1 zákona o potravinách není určující, zda kontrolované zboží je zemědělským výrobkem nebo surovinou určenou k jeho výrobě či zbožím živočišného původu, nýbrž to, zda je zboží prodáváno na samostatném prodejním úseku, kde při prodeji tohoto zboží nedochází k úpravě masa, mléka, ryb, drůbeže, vajec nebo k prodeji zvěřiny.*

Pokud jde o druhou z těchto námitek, tu Nejvyšší správní soud považuje za mimoběžnou, neb z její formulace stěžovatelkou a provedené citace evropského nařízení pro posuzovanou věc plyne toliko, na jaké potraviny se daná úprava vztahuje (živočišné) a na jaké se nevztahuje (směsné), s tím, že však na zpracované produkty živočišného původu používané pro přípravu směsných potravin tato úprava dopadá. To však ale nikterak, či nic, nevypovídá o tom, podle jakých kriterií či hledisek se zakládá, či má zakládat, věcná příslušnost orgánů dozoru při kontrole dodržování povinností při prodeji uváděných potravin.

Konečně poslední kasační námitkou je námitka směřující do výroku o nákladech řízení. Stěžovatelka nesouhlasí s tím, že má uloženu povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů i za předchozí řízení o žalobě a kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 10. 2012, č. j. 15 A 110/2012 - 20, v němž bylo chybou krajského soudu nejprve rozhodnuto o opožděnosti žaloby, kterou však Nejvyšší správní soud k podané kasační stížnosti neshledal a předmětné usnesení krajského soudu poté zrušil, a věc vrátil k dalšímu řízení.

K tomu Nejvyšší správní soudu uvádí, že se shoduje s názorem žalobkyně, který k této námitce uvedla ve svém vyjádření ke kasační stížnosti, a jež Nejvyšší správní soud výše v textu také již rekapituloval. Nejvyšší správní soud má v tomto směru taktéž za rozhodné, že podle platné právní úpravy (§ 60 s. ř. s.) strana, která ve věci neměla úspěch, hradí úspěšné protistraně stanovené náklady soudního řízení, a to vždy, pokud zákon

nestanoví jinak. Případy, kdy např. v důsledku procesního pochybení soudu musí zasáhnout soud nadřízený a věc vrátit soudu nižšímu k dalšímu řízení, z povinnosti k náhradě nákladů zákonem vyloučeny nejsou.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. rozsudkem zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch a nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobkyně byla naopak úspěšná. Náklady řízení žalobkyně tvoří mimosmluvní odměna jejího zástupce podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Soud proto přiznal žalobkyni částku 3.100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v podání vyjádření [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a dále částku 300 Kč jako paušální náhradu výdajů s tímto úkonem spojenou (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy žalobkyni na náhradě nákladů řízení náleží částka ve výši 3.400 Kč. Protože advokát žalobkyně v řízení před krajským soudem doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady o částku odpovídající dani, kterou je povinen odvést [§ 47 odst. 1 písm. a) a § 47 odst. 4 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty], a to o 714 Kč. Celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti tedy činí 4.114 Kč. Tuto částku je stěžovatelka povinna zaplatit žalobkyni na účet advokáta do 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. ledna 2016

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu